

[Brorsen.]

Situation, og i en saadan maa Rigsdagen selvfølgelig ogsaa kunne vise, at den kan handle hurtigt. Det modsatte bebrejdes os tit, og maaske ogsaa med en vis Ret, men i dette Tilfælde er det, som sagt, gaaet meget hurtigt, hvilket i en Situation som den, vi er inde i, maa anses for at være nødvendigt.

Vi har imidlertid haft Lejlighed til i Udvalget — og det var særlig derfor, vort Parti ønskede, at Sagen skulde behandles i et Udvalg — at høre, hvad Repræsentanter for det danske Landbrug, Landbrugsraadet og Repræsentanter for Slagterierne og ogsaa for Slagteriarbejderne havde at sige i Anledning af Lovforslagets Fremsættelse og Behandling her i Rigsdagen i Dag. Vi har fra vor Side været meget tilfredse med at høre de Udtalelser, der er fremsat, idet de alle efter vor Opfattelse i allerhøjeste Grad har været præget af stor Klarhed.

Efter at vi saaledes har hørt de forskellige Udtalelser, har vi ikke været i Tvivl om, hvorledes man fra Landbrugets Side saa paa den nuværende Konflikt. Det er klart, og det kom til Udtryk fra næsten alle Deputationernes Ordførere, at i og for sig havde man meget ønsket, og ogsaa i længere Tid haabet, at kunne komme til et Resultat, uden at man behøvede at ulejlige Lovgivningsmagten, Regering og Rigsdag; men det havde vist sig, hvad man ogsaa gav Udtryk for, at de Forhandlinger, der er ført mellem de to Parter, efterhaanden i den Grad er gaaet i Haardknude, at det i Virkeligheden var ganske umuligt for dem selv at løse Konflikten, i alt Fald i en overskuelig Fremtid. Og det var da heldigvis en Ting, hvorom man var enig fra alle Sider, at Slagtingerne paa Slagterierne og Eksporten maatte hurtigst mulig sættes i Gang. Jeg vil ogsaa sige, at hvis det modsatte havde været Tilfældet, kunde man næsten fristes til at tro, at vi var kommet ind i en Situation, hvor man ikke forstod paa fjerneste Maade at bedømme Stillingen, som den er i Øjeblikket. Vi er klar over, at det er den eneste Produktion, der i Virkeligheden er lønnende for det danske Landbrug, det har den største Betydning for dette Erhverv, men samtidig har den den største Betydning for hele vort Samfund. Det er vi antagelig enige om alle sammen, og derfor gik det ogsaa som den røde Traad igennem de Udtalelser, der blev fremsat fra Landbrugets Mænd, at Konflikten maa bringes til Ophør, det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade, som det er gaaet nu i de sidste Dage, der er her

Tale om en Produktion, som ikke kan taale Standsning gennem Uger.

Jeg skal naturligvis ikke her fra Talerstolen referere, hvad de enkelte Ordførere udtalte; men jeg har allerede sagt, at deres Udtalelser savnede ikke Klarhed, og det tror jeg, at vi, der sad i Udvalget, er meget tilfredse med, og vi kan derfor nu over for vore respektive Partier her i Rigsdagen anbefale at vedtage Lovforslaget.

Som jeg allerede har udtalt, var man ikke principiel Tilhænger af tvungen Voldgift; men der blev udtalt fra Landbrugsraadets Side, at Situationen var økonomisk farlig, og at Striden hurtigst muligt maatte bringes til Ophør. Man saa fra den Side, saaledes som det hele efterhaanden havde udviklet sig, i Virkeligheden ingen anden Udvej ud af Konflikten end tvungen Voldgift, og lignende Udtalelser — naturligvis kan der være Tale om Nuancer — blev fremsat af Ordførerne for Slagterierne. Jeg behøver ikke at lægge Skjul paa, for det findes, saa vidt jeg ved, i „Berlingske Tidende“ for i Aften, at en af Repræsentanterne, Hr. Thorsen Nørsgaard, udtalte, at den eneste Vej, saa vidt han kunde se, ud af Uføret var nu Voldgift, og fra en anden Repræsentant for Slagterierne blev det udtalt, at der var saa store Samfundsinteresser paa Spil, at der maatte gribes ind fra Samfundets Side. Arbejdernes Udtalelser gik i Virkeligheden paa samme Linie. De beklagede ogsaa Konflikten. De mente naturligvis, det var Modparten, der var Skyld i, at man er kommet ud i den Situation, vi staar i. De erklærede, at de ikke var Tilhængere af tvungen Voldgift, og brugte for Resten i den Henseende ret kraftige Udtalelser om, at det var et Indgreb i deres Rettigheder. Men man havde dog Indtryk af, at de, og det tror jeg næsten ogsaa blev udtalt med rene Ord, vilde bøje sig i det Øjeblik, Voldgiftsdomstolen havde talt.

Det er altsaa det, vi fik ud af de Forhandlinger, der blev ført inden for Udvalget, at man fra alle Sider var enig om, at saaledes som hele denne Konflikt har udviklet sig, kan den ikke i dette Øjeblik løses paa anden Maade end gennem tvungen Voldgift, og derfor staar vi nu og skal hver især tage vort Ansvar efter alt foreliggende. Det er nu at haabe, at Voldgiftsdomstolen maa være heldig med sin Kendelse, og jeg for mit Vedkommende tvivler ikke om, at de tre Voldgiftsdommere vil gøre deres yderste for at afsige en saa retfærdig Kendelse mellem Parterne som muligt.

Maa jeg, inden jeg slutter, blot sige, at vi